

Quán Nắng Chiều

Dã Quỳ

Hôm nay, Sổ Tay Dã Quỳ xin gửi đến các bạn bài viết về một cuộc chia ly thời chiến

Quán thưa khách. Hai người ngồi ở một góc sát tường. Nắng chiều từ ngọn cây cao đổ xuống, nhảy múa trên mặt bàn ghế, nền nhà. Một con ong bay vù theo đám bụi gió vừa thổi bốc lên. Mùi hương xoài, mùi khói quện trong màu nắng thảng tư. Lẫn trong tiếng xe cộ từ xa nghe như có cả tiếng sấm ở phía chân trời.

Độ dùng thìa khuấy tan đường trong ly đá chanh của Hát. Anh hỏi thứ bảy này em đi, mấy giờ thì máy bay cất cánh. Một cụm mây vừa bay qua, bóng mát rợp cả một vùng. Hát nói: lúc năm giờ sáng, nhưng em phải có mặt ở phi trường lúc ba giờ để làm thủ tục. Hát đưa tay gỡ mấy sợi tóc vướng trên má ướt đầm mồ hôi. Cổ Hát trắng và cao. Cô cười, miệng rộng, hàm răng trắng đều. Chắc đêm nay em không ngủ được. Đã nhiều đêm em thao thức, nghe như có tiếng sóng biển trong đầu. Độ thấy một vết nắng vừa tắt trong mắt Hát. Anh ơi, bao giờ mới gặp lại nhau. Độ nheo mắt, ngược nhìn lên vòm cây bông giấy, nghĩ tới những ngày trước mặt. Anh không biết, nhưng chắc còn lâu lắm. Anh sẽ không ra phi trường đưa em đâu. Đồng người, ồn ào. Anh không thích. Và anh không muốn nhìn Hát khóc.

Độ cầm bàn tay cô, lòng bàn tay khô nhám. Tim anh chột đau nhói. Mười mấy năm trôi qua trong nắng cháy mưa xiên. Con người có khi phải cào rác, bứt lá cây rừng kiếm miếng ăn. Bàng hoàng, Độ vuốt những hàng lông măng trên cánh tay Hát, nhìn thật sâu vào đôi mắt. Gió xô giọt nắng trên cây và trên vai áo cô. Có tiếng cành khô gãy. Một chiếc lá dầu màu nâu đỏ rơi trên mặt bàn, chạm vào ly nước. Hát cúi xuống, nhìn cườm tay mình, chỗ có vết dao cắt. Em thực chẳng muốn ra đi chút nào, chỉ vì con em thôi. Thăng Thảo cần được học hành tới nơi tới chốn, như bố nó từng kỳ vọng lúc còn sống.

Tranh Đinh Cường

Trời bắt đầu xế chiều. Gió động cuồng dại trên vòm cao. Khoảnh khắc, mây xám về đầy trời. Một mùi hương ngái thoảng nồng, có lẽ từ áo, từ tóc Hát. Mùi hương gợi nhớ, đã trở thành ám ảnh rướm máu trong hồn. Độ thấy bàng hoàng, ngây dại và đau đớn đến ngộp thở. Ký ức chàng bật sáng như những khung cửa sổ trong đêm. Ngày ấy, Hát đến thăm Độ nơi chàng ở. Mùa hạ. Cành phượng trên mái trường nâu đã nở. Hát gửi xe đạp lại, hai người nắm tay nhau đi xem chiếu bóng. Bàn tay Hát ấm dịu như con chim nhỏ trong tay anh. Rạp chiếu phim gì, cả hai đều không biết tới. Hai người hôn nhau thật sâu, thấy nắng rực rỡ

trên đồi, thấy cỏ xanh và suối chảy, mây bay. Đó là lần đầu tiên và cuối cùng trong đời.

Rồi hai người xa nhau, như con sông bỗng chia làm hai nhánh, chẳng hiểu vì đâu. Hát lấy chồng, có con, rồi chồng chết. Chiến tranh cuốn Độ đi trong cơn lốc mịt mù. Rồi vợ, con, gia đình, bao nhiêu hệ lụy chẳng chịt. Sau năm 1975, Độ đi tù cùng với bao đồng đội khác. Mãi tới gần đây, hai người mới gặp lại nhau. Nhưng chuyện đã khác xưa. Hát học may, chuẩn bị đi nước ngoài sinh sống, đoàn tụ cùng bố mẹ.

Nắng chiều vụt tắt trên ngọn cao. Gió vào đầy quán, cuốn theo lá úa, những cánh hoa giấy màu đỏ và những mẩu vụn của cành khô gãy. Mái tóc Hát rối tung. Độ quàng tay qua đôi vai tròn nhỏ của Hát. Tóc cô xoã xuống vai anh, tưởng như hằng ngủ yên ở đó cùng ký ức của một mùi hương đau đớn. Anh nói: mái tóc này lẽ ra đã là của anh từ những ngày nào. Bây giờ, trước lúc xa nhau, anh chỉ xin em một sợi thôi. Hát im lặng, mở túi xách, lục tìm trong mớ đồ may, lấy ra cái kéo nhỏ. Rồi nhẹ, nhanh và sắc, cô cắt lìa một lọn nhỏ, gói vào chiếc khăn tay, trao cho Độ. Trong bóng chiều, mắt Hát đầy gió.

Trời đã bắt đầu chuyển mưa.